

[Knud Lind]

Til dette svarede justitsministeriet:

»Det kan oplyses, at en domfældt, der midlertidigt var overført til arresthuset i Køge fra Københavns fængsler med henblik på senere overførsel til fuldbyrdelsesanstalt, den 3. september 1977 blev fundet bevidstløs på et toilet i arresthuset. Den pågældende blev omgående overført til Køge sygehus, hvor han senere samme dag afgik ved døden.

På grundlag af de senere foretagne undersøgelser kan endvidere oplyses følgende: den pågældende indsatte havde få dage før dødsfaldet haft besøg af en bekendt. Efter besøget blev den indsatte rutinemæssigt kropsvisiteret, men der blev ikke ved undersøgelsen fundet noget mistænkeligt. Ved de undersøgelser, der blev iværksat, umiddelbart efter at den indsatte var fundet bevidstløs på toiletet, fandt man imidlertid en sprøjte, som havde indeholdt narkotika.

Ifølge retsmedicinsk institut må den pågældende anses for at være død som følge af en overdosis af narkotika. Vedkommende, som havde indsmuglet narkotikaen til den indsatte, er senere blevet idømt frihedsstraf for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.«

Dette dystre svar fra justitsministeriet taler mere end noget andet sit tydelige sprog om de narkotikaproblemer, der findes i danske fængsler og arresthuse. Jeg betragter det som mord, når en besøgende smugler narkotika ind til en indsat, der måske i længere tid ikke har fået det samme kvantum daglige narkotika, som han plejer, og derfor kommer til at tage en overdosis. Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om han vil undersøge, hvor stor en frihedsstraf denne besøgende blev idømt for at have været medvirkende til en indsats død. Dette være også sagt til benefice for det blad, der hedder Rebstigen.

#### **Marianne Bentsen-Pedersen (SF):**

Jeg bad egentlig om en kort bemærkning før til hr. Voigt, fordi jeg mener ikke, jeg har sagt, at man ikke må have en hvilken som helst mening om Klaus Rifbjerg eller Christiana. Det er klart, at det er tilladt, men det er til gengæld også tilladt, selv om man har for mig at se en forrykt mening om tingene, at have en lille smule saglighed.

#### **Justitsministeren (Ole Espersen):**

Jeg synes, det er meget betryggende, at der i den sag, vi behandler i dag, disse meget alvorlige problemer, vi taler om, er en meget, meget bred opbakning bag den konstatering, at der må gøres noget. Jeg tror, jeg kan sige, at alle de politiske partier i folketinget er ganske enige herom. Det er fra forskellig side blevet fremhævet, at der må findes hurtige løsninger. Jeg kan ikke love hurtige løsninger, men jeg kan love hurtig handling med henblik på at finde løsninger. Jeg tror ikke, det, vi finder frem til i løbet af foråret, er noget, som radikalt vil ændre situationen, men jeg tror og håber, at det vil kunne være begyndelsen til en udvikling, der kan gøre problemerne mindre. Vi er nødt til at gøre os klart, at det, vi står over for, er så voldsomt, så kompliceret og så vanskeligt, at der kræves en langsigtet indsats, men jeg er enig med dem, der har bedt om, at vi hurtigt begynder på at gøre denne indsats mere effektiv, end den åbenbart har været.

Om et par mere konkrete ting skal jeg sige, at jeg naturligvis mente det, jeg sagde i TV, at man også må overveje at placere forhandlerne afsondret fra andre, og jeg nævnte også i min første indledning i dag, at den arbejdsgruppe, der er nedsat, netop beskæftiger sig med det problem. Det indgår som et samlet hele i forhold til de forskellige nye metoder, vi skal finde frem til.

Det er rigtigt, at vi tidligere har lagt megen, megen vægt på fortyndingsprincippet. Når vi i dag måske må konstatere, at vi skal bruge andre metoder, andre principper, er det blot udtryk for, at vi endnu ikke har fundet de rigtige løsninger. Det er udtryk for, at vi må være fordomsfrie også i forhold til, hvad vi selv tidligere har sagt. I den forbindelse kan jeg naturligvis være enig med hr. Wilhjelm i, at jo flere tal, vi har, jo flere eksakte oplysninger, vi har, jo flere grundige videnskabelige og andre undersøgelser, vi kan foretage, før vi beslutter noget, jo bedre. Jeg tror imidlertid også, at problemet er så omfattende, at løsningerne er så svære at finde, at vi er nødt til at eksperimentere lidt undervejs, at prøve nogle metoder, vi måske ikke har brugt tidligere, af den karakter, jeg nævnte. Jeg tror, vi er nødt til at sige til os selv: vi kan ikke vente 2-3-4 år på noget nyt, indtil vi har alle de eksakte tal, vi gerne ville have.